ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ τράβηξε ἀπ' τὸ μαγκάλι ἕνα πυρακτωμένο σίδερο.

— Μὲ τοῦτο... ὤ ! ὤ !... θὰ σοῦ τρυπήσω, Μαγδαληνή μου, τὴ γλῶσσα σου !...

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔβγαλε μιὰ κραυγή... Ὁ τρόμος της τὴν ἔκανε νὰ σηκωθῇ καὶ θέλησε νὰ φύγῃ. Δὲν κατώρθωσε ὅμως τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ πληγωθῇ ἀπὸ τὴν σιδερένια ἁλυσίδα μὲ τὴν ὁποία εἶταν δεμένη καὶ νὰ σωρειαστῇ ἀπάνω στὸ κάθισμά της.

Ἡ Φρέα κοιτοῦσε μὲ μι' ἄγρια χαρὰ τὸ θῦμα της.

— Ἔλεος ! ψιθύρισε ἡ Μαγδαληνὴ μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν. Λυπηθῆτε με, κυρία, εὐσπλαχνισθῆτε με !... Σκοτῶστε με καλλίτερα... Μὴ μοῦ κάνετε αὐτὰ τὰ τρομερὰ βασανιστήρια !... Ἔλεος... Ἔλεος !...

— Νὰ χαθῇς, φοβιτσιάρα !... ἀπάντησε ἡ γρηά. Σὲ λίγο θἄχουν τελειώσει ὅλα... Μιὰ στιγμὴ θὰ ὑποφέρεις μόνο... ἂς ἀρχίσουμε λοιπὸν ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ δὲν πονάει...

Καὶ ἡ γρηὰ τράβηξε τὸ χτένη ποὺ συγκρατοῦσε τὰ μαλλιὰ τῆς Μαγδαληνῆς. Ἡ πλουσία της κόμη ἔπεσε ὡς τὸ πάτωμα.

Ἡ δυστυχισμένη κόρη δὲν τολμοῦσε πιὰ νὰ κινηθῇ. Εἶχε παγώσει σύγκορμη. Ἔκλεισε τὰ μάτια της τὴ στιγμὴ ποὺ ἔνοιωσε τὰ δάχτυλα τῆς Φρέας νὰ βυθίζονται μέσα στὰ μαλλιά της.

Ἡ μάγισσα τραγουδῶντας κάποιο πρόσωχο τραγοῦδι ἄρχισε νὰ κόβῃ τὰ μαλλιὰ τῆς Μαγδαληνῆς... Σὲ λίγο ἀπὸ ὅλο ἐκεῖνο τὸν πλοῦτο τῶν ξανθῶν της μαλλιῶν δὲν ἀπέμενε τίποτε.

— Νάτο ! εἶπε ἡ μάγισσα. Πάει τὸ πρῶτο ! Ἀλήθεια, πὼς ἄλλαξες !... Ἀλλὰ κ' ἔτσι εἶσαι πολὺ ὄμορφη... Σὲ λυπᾶμαι, κόρη μου, ἀλλὰ τί νὰ κάνω ; πρέπει νὰ μεταχειριστῶ τὸ βιτριόλι γιὰ νὰ σὲ ἀσχημήνω.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἡ Φρέα, πῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι ἕνα σφουγγάρι καὶ τὸ βούτηξε μέσα σ' ἕνα δοχεῖο.

Ἡ Μαγδαληνὴ προσηύχετο μέσα της· ζητοῦσε τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ.

— Ἑτοιμάστηκες ; τὴ ἐρώτησε ἡ γρηά.

Καὶ ἀφοῦ πέρασε τὸ χέρι της μέσα σ' ἕνα χοντρὸ πέτσινο γάντι πῆρε τὸ σφουγγάρι μὲ τὸ βιτριόλι.

— Ἔλα τώρα, ὁμορφοῦλα μου, εἶπε,φέρε μου τὸ πρόσωπό σου.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔκανε πρὸς τὰ πίσω κι' ἁπλώνοντας τὰ χέρια της ἔκανε νὰ ἀπωθήση τὴ σατανικὴ γρηά, ἐνῶ συγχρόνως ἐκραύγαζε ζητῶντας βοήθεια.

— Φώναξε, κόρη μου, φώναξε ! ἔλεγε ἡ γρηά. Τὰ βατράχια μονάχα θὰ ξυπνήσῃς μὲ τὶς φωνές σου.

Ἡ νέα ἀντιστεκόταν ὁλοένα. Ἀπὸ τὸ σφουγγάρι ποὺ ἔσταζε πολλὲς σταλαματιὲς εἶχανε πέσει στὰ ροῦχα της καὶ τὰ εἶχανε κάψει.Ἀλλὰ ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἶχε κατορθώσει νὰ προστατέψῃ τὸ πρόσωπό της.

— Μὲ πολεμᾶς λοιπόν ; Θέλεις νὰ προφυλαχτῆς ; οὐρλιαζε ἡ γρηὰ μεγαλώνοντας τὶς προσπάθειές της. Αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ !... Αὐτὸ ἀνάβει τὸ αἷμα μου... Ὡστόσο μὴ νομίζεις ὅτι θὰ μοῦ γλυτώσῃς.

Καὶ στ' ἀλήθεια, τὸ δυστυχισμένο κορίτσι εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνῃ τὶς δυνάμεις του. Ἕνας τρομερὸς φόβος τὴν παρέλυε.

— Βοήθεια ! Βοήθεια ! φώναξε μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔσβυνε.

Ἄξαφνα ἡ μάγισσα στάθηκε κι' ἀφηγκράστηκε.

Πρᾶγμα παράδοξο ! Στὴν ἀπελπισμένη φωνὴ τῆς νέας ἐρχόταν σὰν ἀπάντηση μιὰ μακρυνὴ φωνή. Κάποιος καβαλλάρης πλησίαζε ἀπ' ἔξω...

— Βοήθεια ! ξαναφώναξε ἡ Μαγδαληνὴ μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια.

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ χωροῦσε καμμιὰ ἀμφιβολία. Φωνὲς καὶ ποδοβολητὰ ἀλόγων ἀκουγόντουσαν ἀπ' ἔξω, κάπως μακρυά. Ἡ Φρέα πρασίνισε. Τὸ τρομερὸ σφουγγάρι ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια της. Ἔσκυψε γιὰ νὰ τὸ πάρει, ἀλλὰ ἡ Μαγδαληνή, προλαβαίνοντας, τὸ ποδοπάτησε καί, μὲ μιὰ κλωτσιά, τὸ πέταξε σὲ ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρης.

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς αὐτό ! οὐρλιαξε ἡ γρηά. Ἔννοια σου !

— Ἀ! φώναξε ἡ αἰχμάλωτος, δὲ σὲ φοβᾶμαι πιά... Ἔρχονται! Σώθηκα !

— Νὰ γλυτώσῃς ἐσύ ! αὐτὸ μὴν τὸ πιστέψεις ποτέ σου !

Ἡ Φρέα ἔτρεξε νὰ κλειδώσει τὴν πόρτα. Ἔπειτα ἀφοῦ ξεκρέμασε ἀπὸ τὸν τοῖχο, τὸ τρομερὸ μαστίγιό της μὲ τὰ ἕξη λουριά, πῆγε καὶ ἔλυσε τὴν ἁλυσίδα τῆς Μαγδαληνῆς.

— Ἐμπρός! φώναξε. Τράβα τώρα γρήγορα στὸν κρυψῶνα σου!.. Τὶ περιμένεις !

Ἡ Μαγδαληνὴ δὲ θέλησε νὰ ὑπακούσει. Ἤξερε ὅτι ἂν ἄφηνε τὴ Φρέα νὰ τὴν κλειδώσῃ μέσα στὸν τρομερὸ κρυψῶνα κανένας δὲ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ τὴ βρῇ. Γι' αὐτὸ ὅρμησε πρὸς τὸ μοναδικὸ παράθυρο τοῦ δωματίου καὶ βγάζοντας τὸ κεφάλι της ἔξω ἄρχισε νὰ φωνάζῃ.

— Τρέχτε !... Βοήθεια !... Ἐδῶ !

— Θάρρος !... Φτάσαμε !... ἀπάντησαν δύο ἀντρίκιες φωνὲς ποὺ ζύγωναν ὁλοένα.

Τὸ τρομερὸ μαστίγιο τῆς Φρέας ἔπεσε ἀμέσως βαρὺ ἀπάνω στὴ Μαγδαληνή, ἀνοίγοντάς της ἕνα σωρὸ φριχτὲς πληγές. Τόσος εἶταν ὁ πόνος της, ὥστε ἡ δυστυχισμένη ἀφήνοντας τὸ παράθυρο, σωριάστηκε στὸ πάτωμα.

— Στὴν τρύπα ! σκύλλα !... Στὴν τρύπα !... οὐρλιαζε ἡ Φρέα, ἔξω φρενῶν.

Ἔσβυσε τὸ λῦχνο καὶ ἁρπάζοντας τὴ Μαγδαληνὴ ἀπὸ τὰ ροῦχα, προσπαθοῦσε νὰ τὴν τραβήξῃ μέσα. Τοῦ κάκου ἡ δυστυχισμένη νέα προσπαθοῦσε νὰ πιαστῇ ἀπό κάπου... Εἶχε ἀρχίσει νὰνεβαίνῃ τὴ σκάλα ποὺ πήγαινε στὸν κρυψῶνα της, ἐνῶ ἡ Φρέα τὴ μαστίγωνε συνεχῶς.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη χτυπήματα ἀπὸ τσεκοῦρι ἀκούστηκαν στὴν πόρτα ποὺ δὲν ἄργησε νὰ πέσῃ σὲ συντρίμμια. Ἀμέσως ἀκούστηκαν δυὸ ἀντρίκιες φωνὲς ποὺ φώναζαν γεμάτες ἀνησυχία :

— Μαγδαληνή !... Μαγδαληνή !.. ποῦ εἶσθε !

Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἀπάντησε, γιατὶ μὲ τόση μανία τὴν εἶχε χτυπήσει ἡ Φρέα μὲ τὸ χέρι τοῦ μαστιγίου της στὸ κεφάλι, ὥστε ἔπεσε κάτω ἀναίσθητη.

Ἡ γρηὰ ἐπωφελήθηκε τῆς λιποθυμίας αὐτῆς γιὰ νἀνοίξῃ τὴ μυστικὴ δίοδο τοῦ κρυψῶνος καὶ νὰ κρυφτῇ μέσα μὲ τὸ θῦμα της. Ἐκεῖ μέσα εἶτανε πιὰ ἥσυχη.

— Ἂς ψάχνουν ὅση ὥρα θέλουν ! ἔλεγε. Ἐδῶ μέσα δὲ θὰ μᾶς βροῦν ποτέ.

Μὰ δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια αὐτά, ὅταν ὁ κινητὸς τοῖχος ἄνοιξε πάλι καὶ παρουσιάστηκαν μπρός των ὁ Δὸν Διάζ κι' ὁ Στέφανος Στραβοχέρης ποὺ ἅρπαξε τὸ χέρι τῆς μάγισσας καὶ τὄστριψε δυνατά. Ξαφνιασμένη ἐκείνη παραδόθηκε χωρὶς νὰ πῇ λέξη.

— Ὄχι ! ἀπάντησε ὁ Δὸν Διάζ ἀνασηκώνοντας τὴ νέα καὶ ἀκουμπῶντας την στὸν τοῖχο. Ζῇ, μὴν ἀνησυχῇς γι' αὐτή... Κοίτα γιὰ τὰ χρήματα.

— Τὰ χρήματα ! ξαναεῖπε ἡ μάγισσα σὰ νὰ τὴν εἶχαν γαλβανίσει αὐτὲς οἱ δυὸ λέξεις.

Ὁ Διάζ τράβηξε πρὸς τὸ κέντρο τῆς κρύπτης καὶ πλησίασε τὸ κενοτάφιον ἀπάνω στὸ ὁποῖο βρισκόταν τὸ αὐτόματο τοῦ Παρακέλσου. Βύθισε τὰ δάχτυλά του κατ' ἀπ' τὴν κοιλιὰ τοῦ ψεύτικου πτώματος καὶ πίεσε τὸ ἐλατήριο. Ἡ κρύπτη τοῦ θησαυροῦ ἄνοιξε.

— Ἐ λοιπόν, φίλε Στέφανε ! εἶπε τότε ὁ Δὸν Διάζ. Καθὼς βλέπεις εἶμαι ἄνθρωπος ποὺ κρατάει τὸ λόγο του. Σᾶς ὑποσχέθηκα τὴν περιουσία τοῦ Βρινδινοῦ καὶ τὴ Μαγδαληνή Νὰ τὸ χρυσάφι. Φόρτωσέ το ἀπάνω σὲ δυὸ μουλάρια...Ἐγὼ θὰ ὁδηγήσω τὴ νέα κάτω...Ἐκεῖ θὰ μᾶς βρῇς...

Ὁ Στραβοχέρης ἔσκυψε μὲ ἀπληστία πάνω ἀπ' τὸ θησαυρό. Τέσσερα τεράστια σακκιὰ βρισκόντουσαν ἐκεῖ, ἕτοιμα γιὰ νὰ μεταφερθοῦν. Ξαφνιασμένος εἶχε ἀρχίσει νὰ μισανοίγῃ τὸ ἕνα ἀπ' αὐτά ὅταν μιὰ ἄγρια κραυγὴ τὸν ἔκανε νὰ στραφῇ πίσω.

Ἡ Φρέα ποὺ εἶχε συνέλθει ἐντωμεταξὺ ἀπὸ τὴν τρομάρα της, ὅρμησε οὐρλιάζοντας ἐναντίον του καὶ μανιασμένη, τρελλή, μὲ λύσσα, ἔχωσε τὰ νύχια της στὸ λαιμό του ποὺ εἶταν σκληρότερα καὶ κοφτερώτερα ἀπὸ ξυράφι. Ὁ Στραβοχέρης νοιώθωντάς τα νὰ βυθίζονται μέσα στὶς σάρκες του δὲ μποροῦσε νὰ συγκρατήσει μία κραυγὴ πόνου καὶ ἁρπάζοντας τὴ γρηὰ ἀπ' τὰ μαλλιά, ἄρχισε νὰ τὴ χτυπάῃ στὸ στομάχι γιὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ.

Μὰ τοῦ κάκου ! Ἡ Φρέα δὲν ξεκολλοῦσε τὰ νύχια της ἀπὸ τὸ λαιμό του, ὅπου τοῦ εἶχε ἀνοίξει τρομερὲς πληγές.

— Ἀφέντη ! ἀφέντη ! φώναξε ὁ Στραβοχέρης ζητῶντας τὴ βοήθεια τοῦ Δὸν Διάζ.

Ὁ Ἱσπανός, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε τὴ Μαγδαληνὴ στὴν ἀγκαλιά του κ' ἑτοιμαζότανε νὰ κατεβῇ κάτω, στράφηκε καὶ ἄρχισε νὰ γελάει.

— Πῶς, ἄνανδρε, τοῦ φώναξε, δὲ μπορεῖς νὰ τὰ βγάλῃς πέρα μὲ μιὰ γυναίκα ;...

— Μὰ αὐτὴ μὲ σκοτώνει ! μοῦ ξεσκίζει τὸ λαιμό !... Δόστε μου τοὐλάχιστο κανένα ὅπλο...

Ὁ Διάζ κοίταξε γύρω καὶ βλέποντας κάτω τὸ μαστίγιο τῆς Φρέας, τὸ ἔσπρωξε μὲ τὸ πόδι του πρὸς τὸ Στραβοχέρη.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Δὸν Διάζ κατέβηκε κάτω κρατῶντας τὴ Μαγδαληνὴ στὰ χέρια του...